

Att arbeta i Gustaf Petréns anda

Vid årsmötet i mitten av april fick jag ett stort förtroende, att under det kommande året fungera som ordförande för Medborgarrättsrörelsen Friheten i Sverige. Det förtroendet skall jag försöka leva upp till, även om jag är lika medveten som någon annan om att ingen ensam kan efterträda Gustaf Petréns.

Andres Küng

Det behöver inte vara någon hemlighet att också jag hade andra namnförslag på ordförandeposten. Jag anser fortfarande att de hade varit ännu bättre än mitt eget, utan att mitt största fel för den skull vore för litet självförtroende. Eftersom de förslagen av olika skäl inte blev aktuella ännu, lovade jag att ställa upp under förutsättning att styrelsen fick förstärkning med åtminstone ett par jurister av toppklass, så att vi alla tillsammans och var för sig ska kunna fortsätta i Gustafs fotspår.

Så blev det genom att förre kabinettssekreteraren, ambassadör Leif Leifland, justitierådet Fredrik Sterzel och medlemmen av riksdagens lagutskott Allan Ekström tackade ja liksom "kommande kvinnor och män" som Gunilla Edelstam och Paul-Anders Paulson. Därför ska det bli en värdig utmaning att leda MRR under det kommande året i väntan på en mer långsiktig lösning.

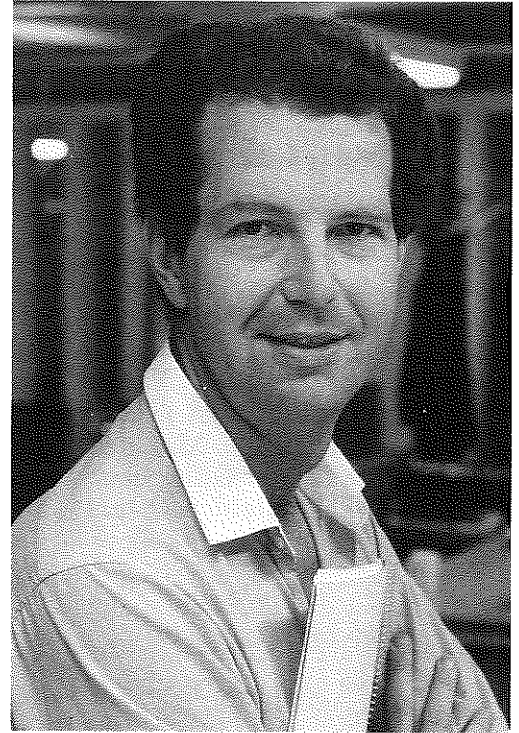
Om vi då vidgar perspektivet lite är jag övertygad om att MRR kommer att behövas också framledes. Ganska oberoende av vilken regering folkflertalet anser sig värd efter september. Jag tror nämligen att vi i vissa avseenden går emot vargatider i detta land. Under inne-

varande år lär ungefär 50.000 industrijobb försvinna och lika många har försvunnit sedan sommaren 1989 - detta i ett läge då alla verkar vara överens om att vi borde öka antalet sysselsatta inom industrin med lika mycket för att kunna exportera och därigenom minska underskottet i bytesbalansen.

Den ekonomiska politikens innehåll ligger utanför MRR:s verksamhetsfält. Men ju sämre landets ekonomiska system fungerar, desto viktigare att det råder bred uppslutning om vårt politiska system. Vi ser redan hur ett allmänt och därigenom i mitt tycke både orättvist och obehagligt politikerförakt sprider sig i det svenska samhället. Bara för att en del politiker i en del partier svikit vissa vallöften, bör man inte förakta och förtala alla politiker i alla partier. Annars hotas i sista rummet den representativa demokratin som sådan.

Den hotas naturligtvis också om allt fler människor inser att allt färre bestämmer över politiken. Att det i praktiken inte är svenska folket som väljer sina valda företrädare i september utan att "vad göras skall är alla redan gjort". De flesta blivande riksdagsledamöter är i praktiken redan utsedda, av ett litet fåtal partiaktiva. Därför har MRR länge drivit frågan om personval för att fler väljare ska känna och i bästa fall känna sina politiker och besluten därigenom förhoppningsvis bli bättre.

Därför har vi drivit frågan om beslutande folkomröstningar som ett sätt att komplettera den representativa demokratin. Om

Andres Küng

vi anser att medborgarna är mogna att rösta vid de allmänna valen vart tredje år, bör vi ju rent principiellt anse att de är förmögna att rösta rätt också vid folkomröstningar.

Personval, fler folkomröstningar och författningsdomstolse där tre av de frågor som MRR länge drivit och där vi nu äntligen börjar vinna större gehör för våra åsikter. För egen del är jag inte särskilt förvånad över att det tagit tid.

Jag har i mer än 20 års tid försökt informera om och bilda opinion för våra baltiska grannfolks rätt till frihet och oberoende och väl egentligen aldrig blivit tagen riktigt på allvar förrän nu.

Med den bakgrunden ska det bli en spännande uppgift att med anmärkningsvärt goda medarbetare verka vidare inom MRR för att stärka även svenska medborgares rättssäkerhet och valfrihet. □